

Βασίλης Κουγέας

Στρουθοκάμηλος

Αυτό τό κακό πού μᾶς βρῆκε, πρέπει ἐπιτέλους κάποτε νά τελειώσει. Ὅχι ὁμως τυχαία, γιατί στήν τύχη τίποτα δέν γίνεται. Κάποιος θά πρέπει νά βοηθήσει οὐσιαστικά στή λύση του. Λοιπόν, ἄρχισε τό χειμώνα πού μᾶς πέρασε, ὀλωσιδιόλου ξαφνικά. Στά πάρκα, στίς πλατείες, στούς δρόμους, στά γραφεῖα, σέ διαδρόμους καί σέ ἐξοχές, σέ γέφυρες καί ἄσανσέρ, μέρα νύχτα, ὄλες τίς ὥρες, δίχως ὄρια καί περιορισμούς, τελείως ἀνεξήγητα, προκαλώντας συμβούλια καί παρασυμβούλια, διαφωνίες, παρεξηγήσεις καί, σέ γενικές γραμμές χάος, οἱ ἄνθρωποι ἀρχίσανε νά ἐγκαταλείπουν τὰ σώματά τους καί νά κυκλοφοροῦν δίχως αὐτά. Τό πρόβλημα δέν εἶναι τόσο ἀπλό ὅσο φαινόταν στήν ἀρχή. Γιατί, ἀφήνοντας, παρατώντας κυριολεκτικά τό σῶμα τους κάτω, σάν παραγεμισμένο σακί, ντυμένο βέβαια μέ ρούχα, ἄφηναν κι ἕνα σωρό ἄλλα πράγματα, ὅπως συναισθήματα, σκέψεις, ἀποφάσεις, υποχρεώσεις, ἀπλήρωτες συναλλαγματικές, θά ἔλεγα ἀκόμα, καί τό παρελθόν τους, ἦταν, σάν νά τὰ ἀποκήρυχαν ὅλα, καί δίχως χρέη νά τραβάγανε ὅπου ἤθελαν! Κι ἂν αὐτό γινόταν μονοκοπανιάς, ἠλαδῆ γιά ὄλους σέ κάποια ἀσυγκεκριμένη στιγμή, δέν θά ἦταν ἄχρηστο, δέν θά τό χαρακτήριζαν σάν τέτοιο, θά τοὺς εἶχε χτυπήσει ὄλους, θά ἔχε γυρίσει ὁ κόσμος ἀνάποδα, κι αὐτό θά ἦταν ὄλο, δέν θά γινότανε συζήτηση. Μά ἐδῶ τό πράγμα, γινότανε σταδιακά, πού σημαίνει πῶς δημιουργόταν θέμα καί θά ἔπρεπε νά παρθοῦνε μέτρα, ἀφοῦ βέβαια πρῶτα, ἐντοπιζότανε ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Σημείωσε πῶς τό κακό, ἔπεσε πάνω στήν ἐτήσια ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ κι οἱ κρατικές ὑπηρεσίες τῆς Στατιστικῆς, παραλύσανε. Ποιούς θά ἔπρεπε νά γράφουν καί ποιούς ν' ἀφήνουν, οἱ ὑπάλληλοι; Οἱ λεπτομέρειες πάντως, ἦταν καί εἶναι καθ' ὅλα ἀνησυχητικές. Ἄφησε κατά μέρος τό παράξενο θέαμα στούς δρόμους. Ὁ συνωστισμός μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἐγκαταλειμμένων σωμάτων, ἦταν ἀπερίγραπτος. Τά ραντεβού, δέν ὑπῆρχε περίπτωση, ἐννοεῖται πῶς ματαιόνονταν. Ἐπαιρνε κάποιος τό λεωφορεῖο γιά τή Νέα-Κρήνη τέρμα καί κατέβαινε στήν ἀρχή τῆς διαδρομῆς, στήν Ἀνάληψη, ἐγκαταλείποντας τό σῶμα του σέ ἕνα κάθισμα. Πού πήγαινε, μέ ποιές ἀποφάσεις; Ἄγνωστο. Αὐτοί πού τόν περίμεναν στή Νέα Κρήνη, τί θά ἔκαναν; Ἄν δέν εἶχαν κι αὐτοί ἐγκαταλείψει τό κορμί τους καί τ' ἄλλα τους. Ὅλα γινόταν μέ μία τρομερή καθυστέρηση. Δέν ἤξερες, ἂν ὁ ὑπάλληλος τῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, πού εἶχες μπροστά σου καθισμένο στό γκισέ, ἦταν κανονικός ἢ ἐγκαταλειμμένος, καί μέχρι νά τό καταλάβεις καί νά ἀποταθεῖς σέ ἄλλον, ἔχανες πολύτιμο χρόνο, ἢ ἂν ἦσουν ἀφηρημένοι, μπορεῖ καί ν' ἄφηνες τά χρήματα μπροστά του ξεχνώντας νά πάρεις ἀπόδειξη, καί νά φευγες ὥσπου νά πάρει τά χρήματα κανένα περὶ ἄλλο περαστικό, καί ἐν τῷ μεταξύ νά σοῦ ἔκοβαν τό νερό, καί πλεόν, θ' ἀντιμετώπιζες τό βασικό πρόβλημα τοῦ νεροῦ καί ἀπό τήν ἀποψη τῆς δίψας καί ἀπό τήν ἀποψη τῆς καθαριότητος γιά χρόνο ἀόριστο, ἀφοῦ δέν ἦταν σίγουρο πῶς ὅταν θά ἐπέστρεφες στήν Ἑταιρεία θά ἔβρισκες ἐκεῖνον ἢ κανέναν ἄλλο καί μέ τί ἀποδείξεις, ἢ δέν θά ἔχεις κι σύ ἐγκαταλείψει τό σῶμα σου σέ κανένα ἐντεκτῆριο ἢ καφενεῖο. Ἔτσι, ἄλυσιδωτά, καί μέ μιά πρόοδο γεωμετρική, ἢ σύγχυση αὐξανόνταν, δίχως ὁμως κανένα παράπονο ἢ κλάμα, θά ἔλεγα μέ μιά παράδοξη εὐφορία κι αἰσιοδοξία, ἀφοῦ πολλοί βολεύονταν μ' αὐτή τήν κατάσταση. Οἱ μόνοι πού δυσανασχετοῦσαν πραγματικά, ἦταν οἱ ἀρχές τοῦ τόπου—κατά ἕνα περίεργο ὁμως τρόπο, τά περιστατικά ἦταν πῶς συχνά, στή δική της τάξη. Δημιουργόνταν πλέον πολλά σοβαρά ζητήματα, ὅπως, ἂν εἶναι ἀναγκαῖο τό κράτος, οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες, οἱ νόμοι τό κοινοβούλιο—κι αὐτό, ἦταν αἰτία πού ἔκανε πολλούς νά σκεφτοῦνε, μήπως πίσω ἀπ' ὄλ' αὐτά κρυβόντουσαν οἱ ἀναρχικοί, ἀλλά πῶς γινόταν, τό πενήντα, ἐξήντα, ἐβδομήντα, ὀγδόντα, ἐνενήντα τοῖς ἑκατό τοῦ πληθυσμοῦ νά εἶναι ἀναρχικοί, ἢ μ ἢ π ω ς ἦ τ α ν;